

* บทนำ

ควันสีขาวยิ่งกลายเป็นทางยาวลอยขึ้นสู่เพดาน ความรู้สึกของเธอถ้าแสดงออกมาเป็นคำพูดในตอนนี้น่าคงมีเพียงคำคำนี้เท่านั้น 'น่าเบื่อ' รสของบุหรีที่เคยอึดเอมในยามปกติกลับรู้สึกไร้รสชาติ... ถึงเวลาจบสิ้นแล้ว

ยูฮีนอนหงายมองเพดาน ผ้าปูที่นอนแนบติดแผ่นหลังที่เปียกชื้นไปด้วยเหงื่อชวนให้ขัดใจยิ่ง

"เราจบกันแค่นี้เถอะ"

ร่างของชายหนุ่มที่นอนคว่ำอยู่ข้างๆ ลุกพรวดขึ้นมาทันที ยูฮีพ่นควันบุหรี จ้องมองแสงแดดยามเช้าที่สะท้อนอยู่บนเพดานห้องอย่างไม่ใส่ใจ ตอนนี้อย่างนอกสว่างแล้ว ยิ่งทำให้ความรู้สึกเบื่อหน่ายเพิ่มพูน ฉะนั้นเธอต้องจัดการให้เรียบร้อยก่อนที่จะยิ่งหงุดหงิดมากไปกว่านี้

แขนยาวๆ ของชายหนุ่มดึงตัวเธอเข้ามาสวมกอดจากทางด้านหลังตอนที่ ยูฮียึดแขนเอื้อมไปจับบุหรีที่ที่เขี่ยบุหรีคริสตัลบนโต๊ะข้างเตียง ใบหน้าของเขาแนบลงกับแผ่นหลังเนียนนุ่มนั้นอย่างไหยหา ก่อนที่ร่างสมบูรณ์ไปด้วยกลิ่นเนื้อสีแทนจะพลิกมาคร่อมทับร่างผอมบางอันเปลือยเปล่าของเธอ

"ไม่ชอบผมแล้วหรือครับ"

"อ้อ" ยูอี้ตอบอย่างขอไปทีแล้วตัวดิ้นเป็นทางยาวลงบนท่อนแขน แข็งแรง ก่อนจะพุดด้วยน้ำเสียงเย็นชาขึ้นกว่าเดิมโดยไม่แม้แต่จะสนใจแขนที่ สั่นเทามากขึ้นของเขา

"ถอยไปหน่อย ทำแบบนี้ฉันยิ่งอารมณ์ไม่ดี อยากโดนไล่ออกหรือไง"

แผ่นหลังของชายหนุ่มยังคงขยับขึ้นลงอย่างรุนแรงด้วยความรู้สึกปั่นป่วน ลมหายใจถูกปล่อยออกแรงๆ รดหน้าผากยูอี้ เส้นเลือดสีเขียวบริเวณท่อนแขน แข็งแกร่งไปงขณะกำลังรดหน้าอกเธอแน่นราวกับต้องการให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ถ้าหากเขาออกแรงมากกว่านี้ ร่างบอบบางของยูอี้คงจะย่อยยับ

ยูอี้สบถพลาบงช้วนเล็บสีแดงๆ ลงบนแขนของเขากอีกครั้ง

"ฉันเคยบอกไปแล้วนี่ว่าฉันจะเบื่อหน่ายกับอะไรที่มันน่าเบื่อ ระหว่างเรา ไม่มีอะไรจริงจังตั้งแต่แรกอยู่แล้ว จำไม่ได้หรือไง"

ชายหนุ่มหน้าเสีย เขาเป็นคนที่รูปร่างหน้าตาหล่อเหลา ขนตาเป็นแพขนาน จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากโค้งได้รูป ถ้าตัดเรื่องที่เขาเข้าไปร่ำราญออก ทุกอย่างก็เพอร์เฟกต์ไม่มีที่ติ

"ตะ...แต่ผมรักคุณนะ ผมรักคุณ"

"อย่ามาพูดอะไรบ้าๆ นะ ฉันบอกตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าอย่าหวัง ความรักจากฉัน อ่า บ้าจริง!"

ยูอี้ตวาดลั่นพร้อมกับผลักเขาออกเต็มแรงจนคนถูกผลักกระเด็นไปนอน บนเตียง หญิงสาวเดินลงจากเตียง ก้มเก็บเสื้อผ้าที่ร่วงเกลื่อนอยู่ตามพื้นขึ้นมาใส่แล้วหันกลับมาจ้องคนที่ยังคงอึ้งอยู่

สายตาของยูอี้มองผ่านหน้าอกกว้างของเขา แล้วค่อยๆ ไล่เรื่อยลงไป ยังหัวใจสำคัญที่อยู่เบื้องล่าง มุมปากของเธอกระตุกขึ้นอย่างยิ้มเยาะเมื่อ เครื่องมือแห่งความสำเร็จสำราญที่ทำให้เธอกรีดร้องอย่างหฤหรรษ์จนถึงเข้า ยังคงแสดงความไม่รู้จักพออยู่ เขาเคยทำให้เธอพึงพอใจ...ผู้ชายคนนี้ได้เคยเป็น คู่นอนที่เพอร์เฟกต์ที่สุด กระทั่งก่อนหน้าที่เธอจะเริ่มเบื่อและรำคาญ

ยูอี้ติดกระดุมเสื้อบนหน้าอกที่แทบจะปริแล้วส่งยิ้มหยันๆ ไปให้ชายหนุ่ม

"ลืมข้อตกลงของเราแล้วหรือไง เบื่อเมื่อไรก็จบกัน"

ชายหนุ่มลุกขึ้นปัดปอยผมที่ตกลงมาระหน้าผากขีดเขียว นัยน์ตาเอ่อคลอ

ไปด้วยน้ำตา มืออีกข้างยื่นออกมารั้งเธอเอาไว้

"นั่นเป็นข้อตกลงของคุณฝ่ายเดียว ตอนนั้นผมคิดว่าแค่ได้คบกับคุณ
ไม่ว่าเงื่อนไขหรือข้อตกลงอะไรก็ยอมทั้งนั้น"

"เลิกพูดจาไร้สาระได้แล้ว"

"ตอนนี้ผมรักคุณจากใจจริง..."

"อย่าพูดมันออกมาอีกเป็นครั้งที่สอง เราจบกันแค่นี้ดีกว่า แล้วถ้าขึ้น
ยังทำตัวน่ารำคาญอีกล่ะก็ ชีวิตของนายจบแน่"

ใบหน้าของเขาซีดเผือด มือทั้งสองข้างตกลงบนเตียง ยูอี้เดินไปที่โต๊ะ
แล้วหยิบกระเป๋าใส่ของต่างจากในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตของตัวเองออกมาเพื่อดึง
กระดาษสามใบ

"คำตอบแทนที่ช่วยทำให้ฉันสนุก ถ้าไม่พอก็บอกได้"

สายตาของชายหนุ่มมองไปยังตัวแลกเงินมูลค่าล้านวอนสามใบบนโต๊ะ
แล้วได้แต่แค่นยิ้ม พูดอะไรไม่ออก ยูอี้คิ้วขมวดเมื่อเห็นว่าถุงป่องที่กำลังจะใส่มี
รอยขาดเต็มไปหมด อารมณ์ของหญิงสาวในตอนนั้นยิ่งลงยิ่งกว่าเดิม

"ผมรักคุณ เรา..."

"ฉันสามารถตัดสินใจให้ปลดนายออกจากผลงานใหม่ของคุณแล้ว นัวได้นะ
เลือกเอา จะจบง่ายๆ ตรงนี้ หรือจะให้ชีวิตนักแสดงของนายจบสิ้นลง"

จากน้ำเสียงขมขู่ของยูอี้ทำให้เขาได้แต่จ้องหน้าเธออย่างอึ้งๆ ไม่สามารถ
ตอบโต้อะไรได้ เป้าหมายของเขามีเพียงอย่างเดียวคือได้เป็นนักแสดงของบริษัท
ภาพยนตร์ที่ดีที่สุดในประเทศ เขาไม่อาจพลาดโอกาสดีๆ ที่จะได้แคสตั๊ก หาก
จะต้องทิ้งโอกาสที่อาจจะได้ทั้งชื่อเสียงและเงินทองไปเพราะเรื่องนี้...มันไม่มี
เหตุผลเอาชนะเลย

ยิ่งได้เห็นสีหน้าเย็นชาของยูอี้แล้ว น้ำตาที่เริ่มจะแห้งเหือดก็เริ่มขึ้นมา
อีกระลอก

"หลังจากนี้ถ้ายังพยายามจะเกะแคะฉันอีก ฉันจะไล่นายให้จมนมกรก
เลยทีเดียวนายต้องลบความทรงจำทั้งหมดออกไปซะ ทั้งเรื่องที่คุณจับ มายูอี้
และความสัมพันธ์ของเรา เข้าใจมั๊ย" ยูอี้พูดออกไปด้วยน้ำเสียงเย็นชาและ
สายตาโกรธซึ่ง

"คุณใจร้ายจริงๆ"

"ทั้งๆ ที่รู้ แต่นายก็ยังวิ่งเข้ามาหาฉันเองไม่ใช่หรือไง! แต่ยังไงซะที่ผ่านมาก็สนุกมาก โชคดีแล้วกันนะปาร์คอื่นอื่น" ยูฮิหัวเราะพลางหันหลังเดินจากไป ได้ยินแต่เสียงตะโกนไล่หลังของชายหนุ่ม

"สักวันคุณเองก็ต้องเสียน้ำตาเพราะผู้ชาย! ความรักจะเข้ามาหาโดยที่คุณไม่รู้ตัว และมันจะทำให้คุณต้องเจ็บปวดและทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส!"

"ฉันก็อยากจะเจอเหมือนกัน อยู่ดีๆ ละ"

ยูฮิไม่แม้แต่จะหันมามอง เธอแค่วิ่งมือไปมาแทนการล่าลาแล้วเปิดประตูออกไปเงียบๆ ทั้งชายหนุ่มที่เคยสนุกด้วยกันที่ตอนนี้ได้แต่ยกมือขึ้นปิดหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรงไว้บนเตียง

* Poison นายอี

"ความรักจะเข้ามาหาโดยที่คุณไม่รู้ตัว และมันจะทำให้คุณต้องเจ็บปวด และทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสซะนี่เรอะ!" ยูยี้ก็ตรึมฝีปากแน่น อดทนไม่ให้หลุด คำด่ากลับอย่างหยาบคายออกมา คำพูดที่ผู้ชายคนนั้นแข่งยังคงดังก้องอยู่ในหัว

"ความรักเนี่ยนะ" แค่คิดถึงคำคำนี้ขึ้นมาเธอก็แทบทนไม่ได้แล้ว ความไม่พอใจพุ่งปรืดขึ้นสมองทันที "เฮอะ! ไม่มีทาง..."

มายูยี้ลืมหาคำนี้มากกว่าสิบปีแล้ว เพราะมันเป็นคำที่เธอไม่คิดจะนึกถึงอีกหลังจากตอนนั้น

"ปาร์คฮันอิน นายบังอาจมากที่พูดอะไรเง่าไร้สาระแบบนั้นกับฉัน"

อารมณ์ขุ่นมัวของยูยี้ติดตัวมาจนถึงหน้าประตูห้องสีน้ำตาลซึ่งมีป้ายติดเอาไว้ว่า 'ห้องผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนการตลาดต่างประเทศ' เธอเปิดประตูห้องเข้าไปตามแรงอารมณ์จนชายที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะด้านหน้ารีบลุกขึ้นทันที

"เอ่อ...มาแล้วหรือครับผู้อำนวยการ" ยูยี้รู้สึกว่คำทักทายของเขามันช่างเฉื่อยเฉื่อยเสียเหลือเกิน ยิ่งส่งผลให้อารมณ์ของเธอต่ำดิ่งลงกว่าเดิม

"ทำไมต้องทำทำน่าเหนื่อยหน่ายแบบนั้นด้วย!" เสียงแหลมพุ่งตรงเข้าหูของชายที่ยืนอยู่จนถึงกับสะดุ้ง รอยตกตะลึงฉายชัดในดวงตาภายใต้แว่นตาหนา

ทำเอายูยี่ยิงหรือตาจ๋องเลขาฯ ของตัวเองเขม็ง

เขาเป็นผู้ชายที่ดูซื่อสัตย์และธรรมดามาก รูปร่างกำลังดีเพราะพกความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร หนูนึกดูไม่อ่อนแอและผอมแก้งก้างเกินไป ผมสีน้ำตาลเหี้ยมตรงขบให้ใบหน้าภายใต้แว่นตาหนาขาวขึ้น วันนี้เขาอยู่ในชุดสูทสีเทาเรียบร้อยสะอาดสะอาดอันซึ่งมันดูเรียบเกินไปในสายตาของยูยี่ แต่ชุดแบบนี้แหละที่เป็นชุดประจำของเลขาฯ ผู้จริงจังของเธอ

หลังจากได้รับคัดเลือกมาจากฝ่ายการตลาดต่างประเทศให้มาเป็นเลขาฯ เมื่อสามเดือนก่อน วันแรกที่มาทักทายเธอก็แต่งตัวแบบนี้

ยูยี่ไม่เคยลืมสายตาเย็นชาคล้ายจะเฉยเมยของผู้ชายที่เข้ามาทักทาย แล้วมองตัวเองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกคนนี้เลย หมอหนึ่งยังคงเป็นตาแว่นในชุดสีเทาเสมอ

ความมีดีมนแห่งสีเทา...ความทรงจำที่ผุดขึ้นมาทำเอายูยี่ระเบิดออกมาด้วยความโมโห

"คุณจ๊อ! ไม่มีชุดอื่นนอกจากชุดนี้แล้วหรือไง! ใส่แต่เสื้อผ้าแบบนี้ไม่คิดบ้างหรือว่าอิมเมจของบริษัทเราจะเป็นยังไง คุณเป็นถึงเลขาฯ ของผู้อำนวยการบริษัทนะ ทำตัวให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน่อยสิ!"

ดวงตาของจ๊อเบิกกว้าง ความตกใจฉายอยู่ในดวงตากกลมโตสีน้ำตาลที่ส่องประกายไม่เหมือนใคร

"ผู้อำนวยการ"

บ้างจริง ทำไมฉันต้องไปโมโหเอากับเลขาฯ ที่ไม่มีความผิดด้วยนะ

ยูยี่อยากจะทำตัวของตัวเองทันทีที่พูดออกไป กระนั้น แม้ในใจจะรู้สึกผิดกับเลขาฯ แต่เธอก็ไม่ได้แสดงอะไรที่มันเหมือนกับการขอโทษออกไปสักนิด

"ฉันหมายความว่าหัดซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ซะบ้างสิ เงินเดือนก็ตั้งเยอะแยะ เอาไปทำอะไรหมด ฉันเบื่อใส่ชุดสีทึมๆ เทาๆ นั้นของคุณเต็มทนจนไม่อยากจะมองแล้ว"

พูดจบยูยี่ก็เดินไปยังประตูห้องทำงานของตัวเองที่อยู่ทางซ้ายของโต๊ะจ๊อโดยไม่สนใจปฏิกิริยาตอบรับของเขา แล้วอยู่ๆ ก็หยุดชะงักเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เธอส่งสายตาไปทางเลขาฯ ของตัวเองอีกครั้ง

"วันนี้ถ้ามีโทรศัพท์ถึงฉันนอกเหนือจากเรื่องงานช่วยตัดทิ้งให้หมดนะ โดยเฉพาะโทรศัพท์ผู้ชายอย่าโอนมาให้เด็ดขาด อ้อ แล้วถ้าจะมาอธิบายว่าโอนมาให้ผิดเหมือนคราวที่แล้วอีกล่ะก็ ฉันจะไล่คุณออก เข้าใจมั๊ย"

พอส่งๆ เสร็จยูยี้ก็สะบัดหน้ากลับไปเปิดประตูและปิดลงดังปัง ทั้งให้ จีฮันยืนนิ่ง มองประตูที่หญิงสาวในชุดเสื้อโค้ตราคาแพงหายเข้าไป คิ้วทั้งสอง ขมวดเข้าหากันก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ของตัวเอง

ทันใดนั้น เสียงเย็นชาของเธอก็ดังผ่านอินเตอร์โฟนออกมา

(ไปซื้อถุงน่องมาให้ด้วย ร้านหรูแรงจู้ ห้างมยองซอง บรรวอนไวท์ เบอร์สี่ หนึ่งกล่อง ขอภายในยี่สิบนาทีนะ)

จีฮันรับฟังคำสั่งของสาวสวยที่สวมใส่แต่ชุดชั้นในฝรั่งเศสสุดหรูของห้างชื่อดังแถวบริษัทแล้วแอบคิด

ไปไหนกับผู้ชายมาทั้งคืนอีกล่ะสิท่า

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วตอบออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ครับ ท่านผู้อำนวยการ ผมจะกลับมาภายในยี่สิบนาที"

มายูยี้ ผู้หญิงร้ายกาจ แม่มดเจ้าเล่ห์ที่คอยหลอกล่อให้ผู้ชายลุ่มหลง แต่ก็เป็นคนที่ขาดไม่ได้สำหรับกลุ่มการค้าชินฮวา หญิงสาวอายุสามสิบสองคนนี้ เข้ามาแสดงความสามารถในฝ่ายการตลาดต่างประเทศตั้งแต่อ่อนเรียนจบ และได้รับความไว้วางใจจากพ่อของตัวเองที่เป็นประธานบริษัทจนกระทั่งได้ขึ้นมารับตำแหน่งผู้อำนวยการ นับว่าเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถอย่างหาตัวจับได้ยากจริงๆ

แต่ก็น่าขำ ทั้งๆ ที่ชีวิตประจำวันของยูยี้มันยุ่งมากจนเหลือเชื่อ แต่ทุกคำคืนเธอกลับใช้ชีวิตเสเพลได้อย่างไม่ขาด เลขาฯ ส่วนตัวอย่างเขาไม่ได้มีหน้าที่แค่ซื้อถุงน่อง แต่ยังรวมไปถึงการจองภัตตาคารเพื่อนัดดินเนอร์ส่วนตัวกับบรรดาชายหนุ่ม โชคดีที่เขายังพอรอดพ้นเงื้อมมือปีศาจร้ายที่ไม่ถึงขนาดโทรมาฝากจองห้องในโรงแรมให้ด้วย

ตั้งแต่แรกเจอยูยี้ก็แสดงความไม่พึงพอใจในตัวเขาซะแล้ว ยัยแม่มดนั้น มักจะมองเขาที่เจียบซิม ไม่เคยอู้แม้กระทั่งทำไอที และรับผิดชอบต่องานของตัวเองเป็นอย่างดีด้วยสายตารังเกียจเสมอมา บางครั้งก็ตวาดแว๊ดและโยน

ข่าวของใส่เพราะคำพูดตรงไปตรงมาของเขา เธอเป็นผู้หญิงที่เหมือนแมวเอาแต่ใจ แม้แต่พ่อของเธอเองยังถูกเล่นงานซะอยู่หมัด

หลังจากหาซื้อของตามคำสั่งมาได้ จีฮันพยายามสะกดกลิ่นความโกรธที่เดือดปุดๆ อยู่หน้าห้องก่อนจะค่อยๆ ก้าวเข้าไปในห้องทำงานของยัยแม่มด เธอกำลังนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานสีดำหรูหรา ปลายแขนเสื้อถูกพับขึ้นขณะขีดเขียนอะไรบางอย่างลงไปบนเอกสาร เขาจึงเลือกที่จะวางกล่องถุงनोंลงข้างๆ กองเอกสารด้วยความระมัดระวังแล้วทำท่าจะหมุนตัวกลับออกไป แต่ขาที่กำลังจะก้าวก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อเสียงของแม่มดที่พูดขึ้นมอลอยๆ โดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองดังขึ้น

"กาแพดำ กาแพสาม น้ำตาลหนึ่ง"

คำสั่งแต่ละอย่างในวันนี้ของเธอชวนให้ผู้ชายอย่างเขาเคืองชุนยิ่งนัก ใบหน้าขาวจึงขมิบยิ่งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

พอไม่ได้ยินเสียงตอบรับ ยัยแม่มดจึงเงยหน้าขึ้นมาเจอกับสายตาคู่นั้นเข้าพอดี

"มองฉันด้วยสายตานั้นหมายความว่ายังไง"

พอโดนถามตรงจุด จีฮันจึงได้สติและรีบหลบตาไปทางอื่นทันที แต่น้ำเสียงเย็นชาก็ยังคงลอยออกมาบาดหูไม่ขาด

"ถ้ามีอะไรจะพูดกับฉันก็พูดมาตรงๆ สิ เหมือนกับที่ฉันกำลังจะบอกว่าคุณสายตานั้นของคุณมันทำให้ฉันไม่พอใจ" สิ่งที่ผู้สืบบอกทำให้จีฮันค่อยๆ ขยับพลางเหลือบมองผู้สืบ

"เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนท่านประธานโทรมาครับ ถามว่าผู้อำนวยการมาหรือยัง เมื่อคืนอยู่กับพระเอกหนึ่งคนนั้นทั้งคืนเลยสินะครับ"

"อะไรนะ!"

ชั่วเสี้ยววินาทีที่ทั้งสองจ้องหน้ากันและกันด้วยความตกใจ ช่วงเวลาสามเดือนที่ผ่านมา ไม่เคยเลยสักครั้งที่จีฮันจะถามคำถามส่วนตัวที่ค่อนข้างรุนแรงแบบนี้กับเจ้านาย

อู๋ๆ ใบหน้าของจีฮันก็แดงกำลัมไปจนถึงใบหู ผู้สืบที่กำลังจ้องหน้าเขา

เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ให้นิ้วเรียวยาวไปบนปากกาสีทองซ้ำๆ

"ฉันกำลังคิดว่าทำไมวันนี้คุณเลขาฯ ผู้แสนจะระมัดระวังตัวถึงถามอะไรแบบนี้ได้ คำถามนั้นแปลกๆ ว่ามัย แล้วฉันจะต้องยอมรับยังงดี"

ริมฝีปากที่ปิดสนิทของจีฮันกำลังสั่น ยูฮียกขาขึ้นไขว่ห้างเฉียงคอมองเขา

"แปลกจริงๆ ซะด้วย ดูไม่เหมือนคุณเลยนะ คงเพราะปากกล้าขึ้นหน่อย...ละมั้ง ถ้าปกติคุณเป็นแบบนี้ฉันคงเฉยๆ ไปแล้ว แต่...ฮึ ฉันไม่เข้าใจ คำพูดจาเชือดเฉือนนั้นหรือกนะ คุณเองเถอะ สนใจเรื่องส่วนตัวของฉันด้วยหรือไง"

คำพูดของยูฮียี่ที่ค่อยๆ หลั่งไหลออกมาซ้ำๆ ยิ่งกดดันให้จีฮันรู้สึกละอาย เขากำมือที่กำลังสั่นอยู่นั่น

อดทนเอาไว้ ไซ้จะเพิ่งเคยโดนเหน็บแค่ครั้งสองครั้งซะที่ไหน ซินจีฮันท่องเอาไว้ อดทน อย่าไปสนใจคำพูดของผู้หญิงไร้ค่า!

"ไม่ใช่ซะครับผู้อำนวยการ ผมไม่ได้ตั้งใจพูดแบบนั้น" จีฮันพยายามบอกออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่สุด แต่ทำที่อึดอัดที่ถูกซ่อนไว้ไม่สามารถรอดพ้นสายตาของยูฮียี่ไปได้ เธอแสร้งยิ้มก่อนบอก

"ไม่ได้ตั้งใจนั้นหรือ หึๆ คงอยากจะแตกดันฉันมากสินะ"

"ไม่ใช่ใช่มั้ย..."

"แล้วอยู่ๆ เกิดนึกอะไรขึ้นมาล่ะ"

ยูฮียี่พูดปนหัวเราะ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนนิ้วที่เคยลูบปากกาหมึกซึมมา ยังเส้นผมสีน้ำตาลอมส้มของตัวเองแล้วเสยมันขึ้น ปลายนิ้วม้วนพันปอยผมเล่นด้วยท่าทางอันซดซ้อย สีหน้าบ่งบอกความพึงพอใจกับปฏิกิริยาของชายหนุ่มที่กำลังยืนนิ่งหน้าแดงอยู่ ก่อนจะถอนหายใจยาวลุกขึ้นนั่งตัวตรง

"จะไม่ออกไปงั้นหรือ" พอเห็นจีฮันยังคงซ็อก ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับเขยื้อน ยูฮียี่ก็กระตุกยิ้ม

"ถ้าไม่ออกไปก็ดูฉันใส่ถุงน่องก็แล้วกัน หรือถ้าหวังแบบนั้นอยู่ฉันจะทำให้ดู"

ยูฮียี่นั่งลงบนขอบโต๊ะอย่างซ้ำๆ ผมเป็นคลื่นสีน้ำตาลอมส้มแผ่กระจาย

เต็มหลัง นัยน์ตาของหญิงสาวหุ่นเพรียวมีแววเหมือนแมวเจ้าเล่ห์ระยิบระยับ ริมฝีปากสีแดงสดคลี่ยิ้มขณะค่อยๆ ยกขาขึ้นวางบนเก้าอี้ เผยให้เห็นต้นขา ขาวนวลที่โผล่พ้นมาจากปลายกระโปรง ถึงตอนนั้นยูอี้ได้ยินเสียงสูดลมหายใจ ดังๆ แ่ววมา พอเงยหน้าขึ้นก็เจอกับสีหน้าซีดเผือดของจีฮัน

"คุณเลขาฯ ซินจีฮัน ถึงขนาดละลายตาไปจากขาของฉันไม่ได้เลยหรือนะ เยี่ย อย่างนี้คงพูดไม่ได้แล้วสินะว่าคุณเป็นผู้ชายประเภทแข็งเป็นหินไร้ความรู้สึก"

"ผู้อำนวยการ ที่นี้ที่ทำงานนะครับ ไม่ใช่สนามเด็กเล่นของผู้บริหาร!"

"อวดดี ถ้าฉันเป็นคุณฉันจะไม่เ่งทำแบบนี้"

"แต่ผมไม่เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องสนองความต้องการของผู้บริหาร"

พูดจบความเจียบก็คืบคลานเข้ามา สีหน้าบูดบึ้งของยูอี้แดงก่ำ เธอเอา ขาลงจากเก้าอี้แล้วกระแทกเท้าลงพื้นอย่างแรง

"ซินจีฮัน! หน้าทีมนั้นอยู่ในขอบเขตเลขาฯ ของคุณด้วย!"

"ผมเป็นเลขาฯ ของผู้อำนวยการไม่ใช่คนรับใช้ ผมเข้ามาทำงานที่นี่โดย ผ่านการแข่งขันที่มีอัตราสูงและได้รับการยอมรับในความสามารถอย่างถูกต้อง จนได้ขึ้นมาถึงตรงนี้ ถึงคุณจะเป็นผู้อำนวยการแต่ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาลื้อ พนักงานได้บังคับบัญชาเล่นแบบนี้"

"ออกไป!"

ในที่สุดแม่มดก็ระเบิดตูมออกมา จากที่เขาเรียนรู้ มายูอี้เป็นผู้หญิงที่ พร้อมเปิดสงครามได้ทุกเมื่อถ้าถูกทำให้อารมณ์เสีย จีฮันรีบดึงสติกลับคืนมา เขาจะถูกไล่ออกจากที่นี่ตอนนี้ไม่ได้ เพราะเขาต้องรวบรวมเงินให้ได้มากกว่านี้ อีกหน่อย

"ขอประทานโทษครับ ฉันขอตัวก่อนนะครับ"

สายตาแหลมคมของยูอี้ตามติดหลังของคนที่ยกมือเดินกลับไป แต่ จีฮันไม่ได้หันกลับมามอง เลยไม่เห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในสายตาคู่นั้น และตอนที่ เขากำลังจับลูกบิดประตู...

"มีงานที่คุณต้องทำให้เสร็จภายในวันนี้ จัดการทำรายงานแผนการ ร่วมมือกับบริษัทแม็กซ์เวล แล้วก็เตรียมเอกสารระบบออนไลน์ให้เสร็จ"